

ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านฉางกาญจนกุลวิทยา
จังหวัดระยอง

The Effects of Using a Guidance Activities Package to Enhance
Chinese Learning Motivation of Grade 10 Students
at Ban Chang Kanchanakul Wittaya School in Rayong Province

อาภากร เสือเนียม,* จิระสุข สุขสวัสดิ์,** และนิติพัฒน์ เมฆขจร***
Arpakorn Suaniam, Jirasuk Suksawat, and Nitipat Mekkhachorn

Received: December 1, 2022 Revised: March 8, 2023 Accepted: March 23, 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน และเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดสนเทศหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 60 คน โรงเรียนบ้านฉางกาญจนกุลวิทยา จังหวัดระยอง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน จำนวน 1 ชุด ชุดสนเทศ จำนวน 1 ชุด และแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน จำนวน 30 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนมีคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนหลังการทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดสนเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: ชุดกิจกรรมแนะแนว, นักเรียนมัธยมศึกษา, ภาษาจีน, แรงจูงใจในการเรียน

* นักศึกษาปริญญาโท คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

*** รองศาสตราจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

Abstract

This research aims to compare the Chinese learning motivation of an experimental group students before and after using a guidance activities package to enhance Chinese learning motivation. The research also aims to compare the motivation for learning Chinese between the experimental group students who used the guidance activities package, and the control group students who used the information set after the experiment. The research samples were 60 grade 10 students at Ban Chang Kanchanakul Wittaya School, Rayong Province, during the first semester of the 2022 academic year. They were assigned into an experimental group and a control group, each of which consisted of 30 students. Research instruments included: a guidance activities package to enhance Chinese learning motivation; an information set; and a Chinese learning motivation assessment form with 30 items. Statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, and t-test.

The research revealed that: after using the guidance activities package to enhance Chinese learning motivation, the experimental group students' post-experiment mean score of Chinese learning motivation was significantly higher than their pre-experiment with a statistical significance of .01; and after the experiment, the post-experiment mean score of Chinese learning motivation of the experimental group students, who used the guidance activities package, was significantly higher than the post-experiment mean score of the control group students, who used the information set at the .01 level of statistical significance.

Keywords: Guidance Activities Package, High School Student, Chinese, Learning Motivation

บทนำ

ในโลกยุคปัจจุบันอุตสาหกรรมทั่วโลกเริ่มให้ความสำคัญในการทำธุรกิจที่หลากหลายกับต่างประเทศมากขึ้น ทำให้ประเทศไทยต้องมีการปรับเปลี่ยนแผนพัฒนาใหม่เพื่อรองรับอุตสาหกรรมของโลกในอนาคต โครงการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor: EEC) จึงเกิดขึ้นเพื่อสานต่อความสำเร็จจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออกหรือ Eastern Seaboard ส่งผลให้โรงเรียนบ้านฉางกาญจนกุลวิทยา อำเภอบ้านฉาง จังหวัดระยอง ซึ่งอยู่ในเขตพื้นที่เป้าหมายนำร่อง จำเป็นต้องมีการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับโครงการ EEC เพื่อให้นักเรียนสามารถประกอบอาชีพในอุตสาหกรรมใหม่ในอนาคตเหล่านี้ด้วย จึงมีนโยบายบรรจุการจัดการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มอุตสาหกรรมใหม่ และเนื่องจากวิสัยทัศน์ของโรงเรียนได้มุ่งเน้นไปที่ด้านภาษาเป็นอันดับแรก การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศภายในโรงเรียนจึงมีถึง 3 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น และภาษาจีน โดยจัดหลักสูตรเป็นวิชาเลือกเสรีสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และเป็นวิชาบังคับสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย - ภาษาทุกห้อง ทำให้แรงจูงใจในการเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักเรียน โดยเฉพาะแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ซึ่งหมายถึงสภาวะที่ทำให้บุคคลเกิดแรงขับในการอยากเรียนรู้ และมีความมุ่งมั่นในการเรียนภาษาจีนให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้เพื่อนำไปสู่การบรรลุความสำเร็จจากการเรียนภาษาจีน แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอก และเป้าหมาย (Spaulding, 1992; อ้างถึงใน ศุภิกานิรติศัย, 2561, หน้า 142) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Gardner (1985, pp. 50 - 56) ที่กล่าวว่า ทักษะและความถนัดทางภาษาต่าง ๆ มีความเกี่ยวข้องกันกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน โดยมีทัศนคติเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษาที่สอง การเกิดทัศนคติทางบวกหรือทางลบนั้นมีผลมาจากแรงจูงใจ ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 อย่าง คือ เป้าหมาย (Goal) ความมานะพยายาม (Effortful Behavior) ความปรารถนาที่จะบรรลุเป้าหมาย (A Desire to Attain The Goal) และเจตคติ (Attitude) ดังนั้น แรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยหลักที่ช่วยส่งเสริมให้การเรียนภาษาจีนของนักเรียนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เพื่อทำสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างมีจุดหมาย เกิดแรงผลักดัน ความอดทน และความเพียรพยายามที่จะเดินไปสู่เป้าหมายให้สำเร็จ (วิไลวรรณ เพชรเศรษฐ์, 2561, หน้า 64)

ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษาเป็นรายวิชาเพิ่มเติมที่ไม่ได้ถูกบรรจุอยู่ในหลักสูตรสถานศึกษาบังคับของทุกโรงเรียน จึงทำให้โรงเรียนที่เปิดสอนในรายวิชาภาษาจีนในปัจจุบันยังมีค่อนข้างน้อย นอกจากนี้งานวิจัยที่พบบ่งเน้นการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจและเน้นการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าการสร้างแรงจูงใจในการเรียน ดังเช่นงานวิจัยของ เฝิง ลีถิง (2557, หน้า 36 - 37) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยสยาม พบว่า มีปัจจัยหลายด้านที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน เช่น หลักสูตรของสถานศึกษา วิธีการสอน สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ดึงดูดใจ และปัจจัยด้านครอบครัว สอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยต่าง ๆ ในการเรียนภาษาจีนอีก 2 งานวิจัย ได้แก่ งานวิจัยของ วรทา รุ่งบานจิต และคณะ (2560, หน้า 793 - 799) ได้วิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา พบว่า มีแรงจูงใจภายนอกที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน คือ 1) ผู้สอนมีบุคลิกภาพที่ดี 2) ภาษาจีนกำลังเป็นที่นิยมในปัจจุบัน 3) ครอบครัวให้การสนับสนุนในการเรียนภาษาจีน และ

4) นักศึกษาต้องการพัฒนาตนเอง งานวิจัยของแพรวา รัตนทยา (2564, หน้า 4 - 6) ได้ศึกษาแรงจูงใจและกลวิธีการเรียนภาษาจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยแม่โจ้ พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ได้แก่ 1) การมีพื้นฐานความรู้ภาษาจีน 2) การเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาจีนต่อการทำงานในอนาคต 3) เรียนตามเพื่อนหรือตามคำแนะนำจากคนรอบข้าง และ 4) เรียนเพราะความชอบส่วนตัว

นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์เบื้องต้นเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนการสอนครูผู้สอนภาษาจีนทั้งชาวไทยและชาวจีน พบว่า นักเรียนสนใจเรียนภาษาจีนน้อย และขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน โดยมีพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น ไม่เข้าร่วมชั้นเรียน ให้ความร่วมมือกับกิจกรรมภายในห้องเรียนน้อย ขาดการส่งงานและขาดสอบ และสอบไม่ผ่านเกณฑ์ เป็นต้น พฤติกรรมเหล่านี้ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาจีนค่อนข้างต่ำ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการศึกษาต่อหรือการทำงานที่ต้องใช้ภาษาจีนของนักเรียนซึ่งมีการแข่งขันสูงในอนาคต ทั้งยังก่อให้เกิดความรู้สึกด้านลบกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาจีนอีกด้วย ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นถึงความสำคัญในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาพฤติกรรมเรียนเหล่านี้ของนักเรียนให้ดีขึ้น โดยการสร้างแรงจูงใจและทัศนคติในการเรียนภาษาจีนให้นักเรียนเกิดความสนใจ รู้สึกอยากเรียน เห็นประโยชน์ และมีความสุขในการเรียนภาษาจีนมากขึ้นผ่านชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น โดยชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นกระบวนการหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้และเข้าใจผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น พาวเวอร์พอยต์ (PowerPoint) วิดีทัศน์ (Video) เกี่ยวกับประเทศจีน อาหารจีน ศิลปะและวัฒนธรรมจีน แอนิเมชัน (Animation) เพลงจีน กิจกรรมกลุ่มปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนเรียนรู้ การทดลองจากประสบการณ์ตรง และการใช้ตัวแบบผ่านสื่อต่าง ๆ ที่ทันสมัยและน่าสนใจ สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน ส่งผลให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนมากขึ้น เพิ่มความรู้สึกด้านบวกและลดความรู้สึกด้านลบที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาจีนได้ ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงผลักดันในการทำสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับภาษาจีนในอนาคตให้บรรลุผลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการทบทวนวรรณกรรมงานวิจัยที่ผ่านมา ยังไม่พบงานวิจัยเกี่ยวกับผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนโดยเฉพาะ แต่มิงานวิจัยที่ศึกษาตัวแปรใกล้เคียงเกี่ยวกับการเพิ่มแรงจูงใจในการเรียน ได้แก่ การวิจัยของ เพ็ญประภา พุฒซ้อน (2559, หน้า 9 - 10) ได้ศึกษาผลการสร้างแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาไทยโดยใช้เบียร์รกรรของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ ผลการวิจัยพบว่า การใช้เบียร์รกรรสามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียนให้เพิ่มขึ้นได้ อีกทั้งยังส่งผลให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย และมีความสนใจในการเรียนมากขึ้นด้วย งานวิจัยของ วิไลวรรณ เพชรเศรษฐ์ (2561, หน้า 66) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กรอบความคิดแบบเติบโตเพื่อพัฒนาการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนขจรเกียรติศึกษา จังหวัดภูเก็ต ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 วรรณช มะธิพิไซ (2561, หน้า 439) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสิดาวิทยา ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว นักเรียนกลุ่มทดลองมีระดับการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่างานวิจัยส่วนใหญ่ยังเน้นศึกษาการวิจัยเชิงสำรวจ

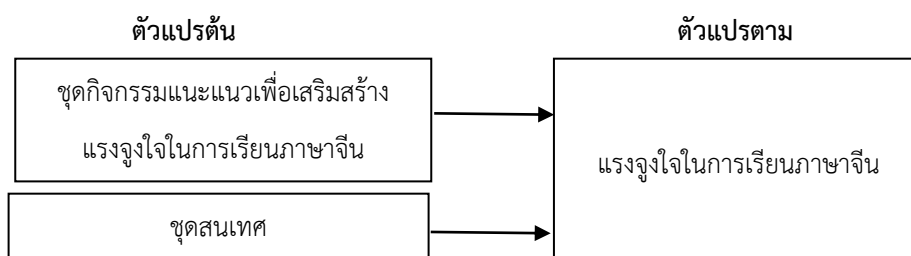
เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน และเน้นศึกษาการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวในตัวแปรต่าง ๆ ที่ใกล้เคียง เช่น แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่าง ๆ การตั้งเป้าหมายทางการศึกษา การควบคุมตนเองในการเรียนภาษาต่างประเทศ และการพัฒนาจิตวิทยาเชิงบวกมากกว่าศึกษาตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน โดยเฉพาะแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่คนไทยให้ความนิยมน้อยในอดีตร โดยงานวิจัยที่ผ่านมายังไม่มีการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และยังไม่มีการวิจัยเชิงทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อช่วยพัฒนาและเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยเน้นกิจกรรมแนะแนวในรูปแบบที่หลากหลายเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจ การเข้าใจตนเอง รู้จักความสนใจของตนเอง การตั้งเป้าหมายในการเรียนของตนเอง นอกจากนี้ยังมีการสอดแทรกภาษาจีนและวัฒนธรรมจีนในชุดกิจกรรม เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนมากขึ้น และเป็นประโยชน์ต่อการเรียนและการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาจีนในอนาคต

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดสนทนา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดจากการทบทวนวรรณกรรมของชุดกิจกรรมแนะแนวจากการจัดการเรียนรู้กิจกรรมแนะแนว (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ และสมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย, 2559ก, หน้า 86) แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม ขั้นดำเนินกิจกรรม และขั้นสรุปกิจกรรม ชุดสนทนาจากการจัดการเรียนรู้กิจกรรมแนะแนว (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ และสมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย, 2559ข, หน้า 114) แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม ขั้นดำเนินกิจกรรม และขั้นสรุปกิจกรรม เช่นเดียวกัน และแนวคิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอก และเป้าหมาย (Spaulding, 1992; อ้างถึงใน ศุภิกา นิธิติศัย, 2561)

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนกลุ่มทดลองมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน
2. ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน นักเรียนกลุ่มทดลองมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดสนเทศแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ นักเรียนแผนการเรียนศิลป์ - ภาษาและแผนการเรียนศิลป์ - ทั่วไปของโรงเรียนบ้านฉางกาญจนกุลวิทยา อำเภอบ้านฉาง จังหวัดระยอง ปีการศึกษา 2565 จำนวน 4 ห้องเรียน แบบละความสามารถด้านการเรียนภาษาจีน รวมเป็นจำนวน 180 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการเรียนศิลป์ - ภาษาและแผนการเรียนศิลป์ - ทั่วไป โรงเรียนบ้านฉางกาญจนกุลวิทยา อำเภอบ้านฉาง จังหวัดระยอง ปีการศึกษา 2565 จำนวน 2 ห้องละ 30 คน รวม 60 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม หลังจากนั้นแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับสลาก

2. นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

2.1 แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน คือ สภาวะที่ทำให้บุคคลเกิดแรงขับในการอยากเรียนรู้ และมีความมุ่งมั่นในการเรียนภาษาจีนให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้เพื่อนำไปสู่การบรรลุความสำเร็จจากการเรียนภาษาจีน แบ่งเป็น 3 ด้าน ดังนี้

2.1.1 แรงจูงใจภายใน คือ ความสนใจที่เกิดจากตัวของบุคคลโดยมีสิ่งกระตุ้นที่ทำให้เกิดความต้องการเรียนรู้ภาษาจีนจากภายในของบุคคล เช่น ชื่นชอบประเทศจีน สนใจในศิลปวัฒนธรรมจีน การชื่นชอบในประวัติศาสตร์จีน การชื่นชอบดารานักร้องจีน ชอบนวนิยาย ละคร และเกมออนไลน์จีน การทำและวิธีการรับประทานอาหารจีน การสนใจในวิถีชีวิตความเป็นอยู่และแนวคิดในการใช้ชีวิตของชาวจีน การสนใจหาข้อมูลด้านการศึกษาต่อในประเทศจีน และการชื่นชอบวิธีการสอนของเหล่าซือ เป็นต้น

2.1.2 แรงจูงใจภายนอก คือ ความสนใจที่เกิดจากสภาพแวดล้อมและสิ่งเร้าภายนอกที่ส่งผลต่อแรงจูงใจภายนอกของบุคคล ทำให้บุคคลเกิดความต้องการเรียนรู้ภาษาจีน เช่น คะแนนพิเศษ ของรางวัล ขนบการได้เป็นเพื่อนกับชาวจีน การได้รับค่าตอบแทนสูงจากงานที่ใช้ภาษาจีน และการทำให้ธุรกิจของครอบครัวมีรายได้มากขึ้น การท่องเที่ยวในประเทศจีน การได้เรียนมหาวิทยาลัยในคณะที่เกี่ยวกับภาษาจีนเหมือนกับเพื่อน และการเรียนภาษาจีนเพื่อให้เกิดการพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ เป็นต้น

2.1.3 เป้าหมาย คือ วัตถุประสงค์ในการเรียนภาษาจีนที่บุคคลกำหนดแนวทางในการปฏิบัติเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เช่น การสื่อสารภาษาจีนได้อย่างคล่องแคล่ว การฟังและแปลเพลงหรือละครภาษาจีนได้ด้วยตนเอง การสอบเข้ามหาวิทยาลัยในคณะที่เกี่ยวกับภาษาจีน การศึกษาต่อในประเทศจีน

การทำงานในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับภาษาจีน การติดต่อทำธุรกิจกับชาวจีน และการมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาจีน เป็นต้น

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน เป็นชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากการจัดการเรียนรู้กิจกรรมแนะแนว (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ และสมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย, 2559ค) ตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตรหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) โดย E_1 มีค่าเท่ากับ 88.33 E_2 มีค่าเท่ากับ 80 ซึ่งชุดกิจกรรมจะแบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอก และเป้าหมาย ประกอบด้วย 8 กิจกรรม ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมครั้งละ 50 นาที โดยแต่ละกิจกรรมเน้นการทำกิจกรรมกลุ่มเป็นหลัก มีการเล่นเกมผาดู่นต่าง ๆ เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ โดยแต่ละกิจกรรมสอดแทรกเนื้อหาสาระเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมจีน พร้อมใช้สื่อวีดิทัศน์เกี่ยวกับประเทศจีน และในแต่ละกิจกรรมประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ ขั้นนำ ขั้นดำเนินการ และขั้นสรุป โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสม พบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับดี และผ่านการทดลองใช้กับนักเรียนที่มีคุณลักษณะใกล้เคียงกับประชากรจริง จำนวน 30 คน เพื่อปรับปรุงแก้ไขก่อนใช้เก็บข้อมูลในการวิจัย

3.2 ชุดสนทนา เป็นชุดสนทนาที่ผู้วิจัยได้รวบรวมและพัฒนาขึ้นจากการจัดการเรียนรู้กิจกรรมแนะแนว (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ และสมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย, 2559ค) ตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตรหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) โดย E_1 มีค่าเท่ากับ 84.33 E_2 มีค่าเท่ากับ 66 ซึ่งชุดสนทนาจะแบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอก และเป้าหมาย กิจกรรมละ 50 นาที โดยเน้นการให้ความรู้ผ่านวีดิทัศน์เกี่ยวกับประเทศจีน การใช้ชีวิตในประเทศจีน นิทานสอนใจ การให้กำลังใจ และใบความรู้เกี่ยวกับแรงจูงใจ มีการทำใบงาน และสรุปความรู้ผ่านการใช้ชุดสนทนา ในแต่ละกิจกรรมประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ ขั้นนำ ขั้นดำเนินการ และขั้นสรุป

3.3 แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเพื่อให้สอดคล้องและครอบคลุมกับนิยามเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอก และเป้าหมาย (Spaulding, 1992; อ้างถึงใน ศุภิกา นิรติศัย, 2561) มีจำนวนทั้งหมด 30 ข้อ โดยแบ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอก และเป้าหมายอย่างละ 10 ข้อ และมีข้อคำถามทางบวก 22 ข้อ ข้อคำถามทางลบ 8 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตั้งแต่เห็นด้วยมากที่สุดถึงเห็นด้วยน้อยที่สุด มีความตรงตามเนื้อหาอยู่ระหว่าง 0.6 ถึง 1.0 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .20 ถึง .64 และมีค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .84 ตัวอย่างคำถาม เช่น ฉันรู้สึกว่าการเรียนภาษาจีนนั้นมีความสำคัญมาก ฉันต้องการมีเพื่อนเป็นชาวจีน และฉันเรียนภาษาจีนเพราะต้องการรางวัลตอบแทนจากครอบครัว เป็นต้น

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ขั้นเตรียมการทดลอง

4.1.1 ผู้วิจัยเตรียมกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการเรียนศิลป์ – ภาษา และแผนการเรียนศิลป์ - ทวิไป โรงเรียนบ้านฉางกาญจนกุลวิทยา อำเภอบ้านฉาง จังหวัดระยอง ปีการศึกษา 2565 จำนวน 2 ห้อง ห้องละ 30 คน รวม 60 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม หลังจากนั้นแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับสลาก

4.1.2 ผู้วิจัยเตรียมเครื่องมือที่จะใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ชุดสนทนเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน และแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

4.2 ขั้นตอนการทดลอง

4.2.1 ผู้วิจัยนำแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น และผ่านกระบวนการหาคุณภาพเครื่องมือ โดยการทดสอบค่าความตรง ค่าความเที่ยง และค่าอำนาจจำแนก แล้วให้นักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมทำแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน และนำคะแนนที่ได้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

4.2.2 ผู้วิจัยดำเนินการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนกับนักเรียนกลุ่มทดลอง จำนวน 8 กิจกรรม ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมใช้ชุดสนทนเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน จำนวน 8 กิจกรรม กิจกรรมละ 50 นาที สัปดาห์ละ 2 ครั้ง เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์

4.3 ขั้นหลังการทดลอง

ผู้วิจัยนำแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนให้กับนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม ทำหลังการเข้าร่วมกิจกรรมทั้งสองในครั้งสุดท้าย และนำคะแนนที่ได้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest) หลังจากนั้นผู้วิจัยตรวจสอบความเรียบร้อยและดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) และการตรวจสอบค่าที (t - test) โดยกำหนดค่าที่ยอมรับทางสถิติไว้ที่ .01

ผลการวิจัย

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง

เวลาการทดลอง	n	M	SD	t	Sig.
ก่อนการทดลอง	30.00	3.27	0.36	10.82*	.00
หลังการทดลอง	30.00	3.91	0.49		

*p < .01

จากตาราง 1 พบว่า ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่า ภายหลังจากทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนเท่ากับ $M = 3.91$, $SD = 0.49$ ซึ่งสูงกว่าก่อนการทดลองที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนเท่ากับ $M = 3.27$, $SD = 0.36$ จึงสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง

ตาราง 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนก่อนการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	n	M	SD	t	Sig.
กลุ่มทดลอง	30.00	3.27	0.37	0.13	.90
กลุ่มควบคุม	30.00	3.26	0.43		

จากตาราง 2 พบว่า ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนก่อนการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่า ก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนทั้งนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมมีพื้นฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนอยู่ในระดับเดียวกัน

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

ตาราง 3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	n	M	SD	t	Sig.
กลุ่มทดลอง	30.00	3.91	0.49	5.00*	.00
กลุ่มควบคุม	30.00	3.33	0.42		

* $p < .01$

จากตาราง 3 พบว่า หลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดสนเทศแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนมีค่าเฉลี่ยคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่า ภายหลังจากทดลองนักเรียนกลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนเท่ากับ $M = 3.91$, $SD = 0.49$ ซึ่งสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

มีค่าเฉลี่ยคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนเท่ากับ $M = 3.33$, $SD = 0.42$ จึงสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในข้อที่ 2

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการทดสอบตามสมมติฐานข้อที่ 1 พบว่า ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน นักเรียนกลุ่มทดลองมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในข้อที่ 1

เนื่องจากชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนเป็นกระบวนการที่ช่วยให้นักเรียนกลุ่มทดลองได้สำรวจตนเองเกี่ยวกับความสนใจและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของตนเองทั้งแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก อีกทั้งยังให้นักเรียนได้กำหนดเป้าหมายในการเรียนภาษาจีนของตนเองตามความชอบ ความสนใจ เพื่อการศึกษาต่อหรือการทำงานในอนาคต ซึ่งการดำเนินกิจกรรมส่วนใหญ่จะเน้นส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์แบบกลุ่ม มีการสอดแทรกวัฒนธรรมจีนผ่านกิจกรรมเกมผาดู่นต่าง ๆ เพื่อแข่งขันสมบัติ โดยใช้ตัวละครจอมยุทธ์เป็นตัวแทนของผู้เล่น คล้ายกับเกมออนไลน์ที่นักเรียนส่วนมากนิยมเล่นกันในปัจจุบัน มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนเรียนรู้เกี่ยวกับความสนใจในการเรียนภาษาจีนของตนเองกับเพื่อน ๆ มีการใช้ตัวแบบผ่านสื่อต่าง ๆ ที่นักเรียนให้ความสนใจ เช่น วิดีทัศน์แอนิเมชัน และนอกจากนี้ยังมีของรางวัล ให้ผู้ชนะเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเล่นเกมที่แต่ละด่านส่งผลให้นักเรียนกลุ่มทดลองเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนสูงขึ้น เห็นประโยชน์และคุณค่าในการเรียนภาษาจีน เพิ่มความรู้สึกด้านบวกกับการเรียนภาษาจีนและลดความรู้สึกด้านลบที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาจีนได้ ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับ อมราภรณ์ เพ็ชรสุ่ม (2561) ที่ศึกษาเรื่องผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพุทธิปัญญา ซึ่งเป็นการทำกิจกรรมกลุ่มที่เน้นความสนใจและความสามารถที่หลากหลายของนักเรียน เพื่อพัฒนาการตระหนักรู้ด้านอาชีพของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทำให้นักเรียนได้ทราบถึงเป้าหมายในการประกอบอาชีพของตนเองในอนาคต งานวิจัยของ เพ็ญประภา พุ่มซ้อน (2559) ที่ศึกษาเรื่องผลการสร้างแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาไทยโดยใช้เบียร์รถกร ซึ่งเป็นแรงจูงใจภายนอกของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ส่งผลให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น และมีความสนใจในการเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง พระสุวรรณ สุเมธบุญโญ (2561) ที่ได้ศึกษาผลการใช้การเสริมแรงด้วยเบียร์รถกรเพื่อพัฒนาระเบียบวินัยของนักเรียนในวิชาประวัติศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า หลังได้รับแรงเสริมทางบวกด้วยเบียร์รถกร นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเข้าเรียน และมีความรับผิดชอบในการเรียนมากขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนอกจากการใช้เบียร์รถกรเข้ามามีส่วนช่วยในการเสริมแรงแล้ว ชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นยังเน้นการเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ 1) การเสริมสร้างแรงจูงใจภายใน 2) การเสริมสร้างแรงจูงใจภายนอก และ 3) การกำหนดเป้าหมายในการเรียนภาษาจีน (Spaulding, 1992; อ้างถึงใน ศุภิกา นิรติศัย, 2561))

จากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา ยังไม่พบการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน แต่มีการวิจัยในตัวเองใกล้เคียง ดังเช่นการวิจัยพัฒนาการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาของ วิไลวรรณ เพชรเศรษฐ์

(2561) ที่ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กรอบความคิดแบบเติบโตเพื่อพัฒนาการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับ วรลักษณ์ แก้วเอียด (2561) ที่ศึกษาเกี่ยวกับโปรแกรมส่งเสริมความสามารถการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา โดยผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เข้าร่วมโปรแกรมส่งเสริมความสามารถการตั้งเป้าหมายในการเรียน มีคะแนนการตั้งเป้าหมายในการเรียนสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งชุดกิจกรรมแนะแนวที่เน้นเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนจะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนกลุ่มทดลองได้เรียนรู้ถึงแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนและวางแผนเป้าหมายในการเรียนภาษาจีนของตัวเองได้ชัดเจนขึ้น สามารถนำไปใช้ในการเรียนหรือการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับภาษาจีนในอนาคตได้

ผลการทดสอบตามสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่า ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน นักเรียนกลุ่มทดลองมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดสนทนา

เนื่องจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นมีวัตถุประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงในการเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนและช่วยให้นักเรียนกำหนดเป้าหมายในการเรียนภาษาจีนให้ประสบความสำเร็จ โดยชุดกิจกรรมแนะแนวดังกล่าว มีกระบวนการและขั้นตอนในการจัดกิจกรรมแนะแนวที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ของนักเรียน มีการใช้เทคนิคต่าง ๆ เพื่อสร้างแรงจูงใจระหว่างการจัดกิจกรรมแนะแนว เช่น การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนโดยการใช้เกมต่าง ๆ การฝึกแก้ปัญหาในสถานการณ์สมมติ การสนทนาพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสอบถามจากผู้ที่มีประสบการณ์ตรง การมีของรางวัลเล็ก ๆ น้อย ๆ ในแต่ละกิจกรรม รวมถึงการใช้สื่อประกอบการจัดกิจกรรมที่หลากหลายและเหมาะสมกับวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ เช่น วิดีทัศน์เกี่ยวกับประเทศจีน อาหารจีน ศิลปะและวัฒนธรรมจีน แอนิเมชัน เกม ใบความรู้ และป้ายคำศัพท์ เป็นต้น ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจและกระตือรือร้นขณะทำกิจกรรมแนะแนว เพราะสอดคล้องตรงกับความชอบและความสนใจของตนเอง จึงทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรมแนะแนวซึ่งมีระยะเวลาเพียงพอและเหมาะสมในการจัดกิจกรรมตามองค์ประกอบของชุดกิจกรรมจำนวน 8 กิจกรรม โดยผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรมเหล่านี้นี้ตามความสนใจของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเรียนรู้แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของตน ทั้งแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก เพื่อให้เหมาะสมและตรงกับความต้องการของนักเรียนที่สุด จึงกล่าวได้ว่า ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สามารถนำมาใช้ในการเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนและการกำหนดเป้าหมายในการเรียนภาษาจีนให้ประสบความสำเร็จของนักเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับ แพรวรา รัตนทยา (2564) ได้ศึกษาแรงจูงใจและกลวิธีการเรียนภาษาจีนของนักศึกษา พบว่า มีหลายปัจจัยด้านที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักศึกษา เช่น การมีพื้นฐานความรู้ภาษาจีน การคำนึงถึงประโยชน์ต่อการทำงานในอนาคต การเรียนตามเพื่อนหรือเรียนตามคำแนะนำจากครอบครัว และเรียนเพราะความชอบส่วนตัว

ทั้งนี้ชุดสนทนาที่ใช้กับนักเรียนกลุ่มควบคุม ได้เน้นการให้ความรู้เกี่ยวกับการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนผ่านใบความรู้และใบงานเป็นหลัก สื่อการเรียนการสอนที่ใช้ในการทำกิจกรรมเป็นรูปแบบเดียว คือ วิดีทัศน์

ซึ่งทำให้ขาดความหลากหลาย อีกทั้งยังเน้นไปที่การบรรยายมากกว่าการเล่นเก๋ต่าง ๆ การทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันกับสมาชิกในห้อง ไม่มีของรางวัลในการร่วมกิจกรรม จึงทำให้ชุดสนเทศขาดการดึงดูดความสนใจของนักเรียนกลุ่มควบคุม ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนน้อยกว่าการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนที่มีกิจกรรมหลากหลายรูปแบบ มีการแสดงความคิดเห็น และการสนทนาถามตอบในประเด็นต่าง ๆ ที่นักเรียนต้องการทราบ นอกจากนี้ยังมีของรางวัลมอบให้อีกด้วยจึงทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

โดยผู้วิจัยพบว่าผลการวิจัยที่ใกล้เคียงกับตัวแปรตามแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน 1 ใน 3 ด้าน คือ ด้านเป้าหมาย ดังเช่นงานวิจัยของ วิไลวรรณ เพชรเศรษฐ์ (2561) ที่ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว โดยใช้กรอบความคิดแบบเติบโตเพื่อพัฒนาการตั้งเป้าหมายทางการศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ปิยวรรณ ปริชาญกุล (2561) ที่ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับตัวแปรด้านที่ 3 คือ เป้าหมายทางการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองได้รู้จักตนเอง และได้รับความสนใจด้านการศึกษาต่อของตนเองมากขึ้น และมีการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับ กาญจนา น้อยวิมล (2560) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวส่งเสริมด้านการศึกษาและอาชีพ พบว่า ภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลอง มีผลการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

จะเห็นได้ว่าจากผลการทดสอบสมมติฐานทั้ง 2 ข้อ แสดงให้เห็นว่าชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนมีกระบวนการและขั้นตอนในการจัดกิจกรรมแนะแนวที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ของนักเรียน มีการให้ความรู้เกี่ยวกับประเทศจีน วัฒนธรรมจีน สอดแทรกอยู่ในการทำกิจกรรมและเกมต่าง ๆ มีการใช้เทคนิคในการดึงดูดความสนใจ เพื่อสร้างแรงจูงใจระหว่างการจัดกิจกรรมแนะแนว มีสื่อประกอบการจัดกิจกรรมที่หลากหลายและเหมาะสมกับวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ ช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนและช่วยให้นักเรียนกำหนดเป้าหมายในการเรียนภาษาจีนให้ประสบความสำเร็จได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้

1. จากการวิจัยพบว่า การใช้สื่อต่าง ๆ เช่น วิดีทัศน์ แอนิเมชัน เกม นิทาน ใบความรู้และป้ายคำศัพท์ เป็นต้น จะช่วยกระตุ้นความสนใจและช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ได้ดี บุคลากรทางการศึกษาหรือผู้ที่สนใจควรประยุกต์ใช้สื่อต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับช่วงวัยและความสนใจของกลุ่มเป้าหมาย เพื่อเอื้อให้เกิดการเรียนรู้จากสื่อที่เหมาะสมและเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนมากขึ้น

2. จากการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนสามารถเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนได้ โดยบุคลากรทางการศึกษาหรือผู้ที่สนใจสามารถนำชุดกิจกรรมแนะแนว

เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนไปประยุกต์ใช้ในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน หรือภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ให้กับนักเรียนได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเน้นศึกษาและพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เท่านั้น ซึ่งผลการวิจัยพบว่า สามารถเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนได้ ดังนั้นบุคลากรทางการศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำชุดกิจกรรมแนะแนวที่พัฒนาขึ้นในครั้งนี้ไปทดลองกับนักเรียนระดับชั้นอื่น โดยควรปรับปรุงชุดกิจกรรมแนะแนว และเลือกใช้สื่อ อุปกรณ์ และใบความรู้ เป็นต้น เพื่อให้เหมาะกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา

2. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเน้นศึกษาและเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน โดยผู้ที่เกี่ยวข้องอาจทำการศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรอื่นนอกเหนือจากแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน หรือศึกษาในประเด็นแรงจูงใจในภาษาต่างประเทศอื่น ๆ

3. ในการวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัดเนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID - 19) ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการเพิ่มการติดตามผลของแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา น้อยวิมล. (2560). การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวส่งเสริมด้านการศึกษาและอาชีพ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ปิยวรรณ ปรีชากุล. (2561, มกราคม - มิถุนายน). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกตูมวิทยา จังหวัดลพบุรี. **วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย**, 10(1), 308 - 320.
- เผิง ลีฉิง. (2557, กรกฎาคม - ธันวาคม). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสยาม. **วารสารกระแสนวัตกรรมมหาวิทยาลัยสยาม**, 15(28), 27 - 38.
- พระสุวรรณ สุเมธปัญโญ. (2561, มกราคม - มิถุนายน). การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรเพื่อพัฒนาระเบียบวินัยของนักเรียนในวิชาประวัติศาสตร์. **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย**, 6(1), 455 - 471.
- เพ็ญประภา พุดซ้อน. (2559). ผลการสร้างแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาไทยโดยใช้เบี้ยอรรถกรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ. **วารสารออนไลน์บัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง**, 1 - 10. สืบค้น กันยายน 15, 2565, จาก <http://www.edu-journal.ru.ac.th/index.php/abstractData/viewIndex/210.ru>.
- แพรวา รัตนทยา. (2564, มกราคม - มิถุนายน). แรงจูงใจและกลวิธีการเรียนภาษาจีนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่โจ้. **วารสารการจัดการและพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม**, 1(1), 1 - 9.
- วรทา รุ่งบานจิต, และคณะ. (2560). แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. ใน การประชุมวิชาการระดับชาติมหาวิทยาลัยทักษิณ ครั้งที่ 27 ประจำปี 2560 และการประชุมวิชาการระดับชาติด้านบริหารธุรกิจและเศรษฐศาสตร์ ครั้งที่ 3 ประเทศไทย 4.0 "วิจัยขับเคลื่อนสังคม" วันที่ 3 - 6 พฤษภาคม 2560 ณ โรงแรมบีพี สมิหลาบีช อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา (หน้า 793 - 799). สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- วรรณ มะธิปิไข. (2561). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสีดาวิทยา. ใน การประชุมวิชาการนำเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 47 วันที่ 6 ธันวาคม 2561 ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม (หน้า 432 - 442). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- วรลักษณ์ แก้วเอียด. (2561). โปรแกรมส่งเสริมความสามารถการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย. ใน การประชุมทางวิชาการของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 56 วันที่ 30 มกราคม - 2 กุมภาพันธ์ 2561 (หน้า 126 - 132). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วิไลวรรณ เพชรเศรษฐ์. (2561). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กรอบความคิดแบบเติบโตเพื่อพัฒนาการ
ตั้งเป้าหมายทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนขจรเกียรติศึกษา

จังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ศุภิกา นิรัตติย. (2561, กรกฎาคม - ธันวาคม). ทักษะคิด แรงจูงใจ และพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 9(2), 138 - 170.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ และสมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย.

(2559ก). การจัดการเรียนรู้กิจกรรมแนะแนว. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

_____. (2559ข). การออกแบบกิจกรรมแนะแนวที่เน้นการพัฒนาทักษะสำหรับผู้เรียน. กรุงเทพฯ:
กระทรวงศึกษาธิการ.

_____. (2559ค). บริการแนะแนวและเครื่องมือทางจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

อมราภรณ์ เพ็ชรสุ่ม. (2561). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดทฤษฎีปัญญาเพื่อพัฒนาการตระหนักรู้
ด้านอาชีพของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีระนอง จังหวัดระนอง.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

Gardner, R. C. (1985). *Social Psychology and Second Language Learning*. Great Britain: Edward
Arnold Ltd.

